

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

המבקשים טוענים אי היעדרות לבקשתם תהווה פגיעה בזכות הגישה שלהם לערכאות, ובאפשרות להגן על עצמם בהליך הפלילי ולתת להם את יומם בבית המשפט. לעמדתם, יש להיעתר לבקשתם להארכת מועד להגשת ערעור משני הנימוקים לעיל אשר כל אחד מהם עומד בפני עצמו ואף מצטרפים האחד לשני.

עמדת המשיבה

5. המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, אי הגשת הערעור במועד בהיסח דעת לא מהווה "טעם ממשי המניח את הדעת", בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ואינה מצדיקה היעדרות לבקשה. על אף הגישה המקלה של החוק שאינו דורש "טעם מיוחד" ממבקש הארכה, יש עדיין להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק והארכת המועד תינתן רק במקום בו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.
6. המשיבה טוענת כי המבקשים הזניחו את חובתם להגיש את הערעור במועד בשל התרשלות וקלות דעת, ואין המדובר במצב בו היו מחסום או מניעה כלשהי להגשת הערעור במועד, על כן אין הצדקה להארכת המועד.
7. המשיבה הצביעה על שיטת התנהלות, אשר לעמדתה, אפיינה את המבקשים לאורך כל ניהול התיק בבית המשפט קמא, עת ביקשו דחיות חוזרות ונשנות תוך מתן הבטחות לסילוק מחדליהם וניצול סבלנותו של בית המשפט קמא עד הקצה, מה שאילץ את בית המשפט למשל, לחייב אותם לתת מענה לכתב האישום בדיון מיום 08.01.2020 ולטעון לעונש בדיון מיום 11.06.2020.
8. המשיבה סבורה כי הסיכויים הלכאוריים של הערעור להתקבל הינם נמוכים ואף אפסיים. לגישה, העושים אשר הוטלו על המבקשים במסגרת גזר הדין של בית המשפט קמא אינם חמורים ואף מצויים ברף התחתון של מדיניות הענישה במקרים דומים. עוד נטען כי המבקשים לא הסירו את מחדליהם במלואם ונותר לחובתם חוב גדול במע"מ. על כן, משיקולים אלה יחד עם אי עמידה בהוראות סעיף 201 לחסד"פ ובהיעדר טעם ממשי המניח את הדעת, מתנגדת המשיבה לבקשה.

תשובת המבקשים לתגובת המשיבה

9. בתגובה, עמדו המבקשים על הנימוקים שהובאו בבקשתם לעיל והדגישו כי מדובר באיחור של יום אחד בלבד. לטענתם ועל פי הראיות, הם לא הפגינו זלזול מצדם כלפי בית המשפט אלא עשו יותר מהמצופה מאדם סביר, מה שנחשב כטעם מיוחד למתן ארכה כמבוקש בהתאם לפסיקה. לעמדתם, הפסיקה ריכזה במשך השנים את הדרישה לקיומו של "טעם מיוחד" וכי ככל שמדובר בטעות אנוש שאין מקורה

ברשלנות, הזנחה או זלזול בבית המשפט, יהיה מקום בנסיבות המקרה להכיר בטעות שבדין כ"טעם מיוחד".

10. כמו כן, המבקשים מפנים לסעיף 17 לגזר הדין בו ציין בית המשפט קמא כי המבקשים שילמו בטרם מתן גזר הדין סך של ₪ 103,000 במהלך המשפט, ועל אף תקופת החירום בה שרויה המדינה, עשו המבקשים כמיטב יכולתם על מנת לסלק את מחדליהם, וזאת בניגוד לטענת המשיבה כי ניצלו את סבלנות בית המשפט קמא.

דין והכרעה

11. סעיף 201 לחסד"פ קובע כי **"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200"**. הסמכות להאריך את המועד להגשת ערעור פלילי, איננה מצריכה קיומם של "טעמים מיוחדים שיירשמו", להבדיל מאמת המידה הנהוגה בהליך האזרחי, ודי כי המבקש יבסס קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת".

12. הבחנה זו משקפת את הגישה, לפיה בבחינת בקשות למתן ארכה להגשת הליכים פליליים יש להעניק לבית המשפט שיקול דעת רחב וזאת נוכח תכלית ההליך הפלילי להגיע לחקר האמת ולעשיית צדק, ובשים לב לכך כי בהליך הפלילי קיים פוטנציאל לפגיעה בחירותו, בכבודו, בשמו הטוב ובקניינו של האדם נגדו הוא מתנהל. דברים אלו יפים קל וחומר, כאשר הבקשה למתן ארכה מוגשת על ידי מי שהורשע בדין, להבדיל מבקשה המוגשת על ידי המדינה (ראו בש"פ 8345/13 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (05.08.2014)).

13. יחד עם זאת, על אף אמת המידה המקלה, הכלל הינו כי גם בהליך הפלילי יש להקפיד עם קיום המועדים הנקובים בחוק. הארכת המועד לא תינתן כדבר שבשגרה, אלא במקום שבו הוצג, כאמור, טעם ממשי המניח את הדעת (ראו בש"פ 4144/16 **פלוני מ' מדינת ישראל** (23.06.2016); בש"פ 8227/13 **ניאנו נ' מדינת ישראל** (19.12.2013); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.08.2009)).

14. במסגרת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, על בית המשפט לבצע איזון בין שיקולי מדיניות כלליים, כמו כן שיקולים ואינטרסים המשתנים על פי נסיבותיו של המקרה. יש ליתן את הדעת בין היתר, לתכליתו של ההליך הפלילי להביא לחקר האמת ולמנוע מתן פסק דין שתוצאתו נובעת רק מכשלים פרוצדוראליים. מנגד, יש ליתן משקל לצורך בהצבת גבול להימשכותם של הליכים, לאינטרס בדבר סופיות הדיון, לאינטרס בדבר יציבות המשפט ולאינטרס בדבר ניהול אפקטיבי של המערכת השיפוטית, באופן שתימנענה אנדרלמוסיה ופגיעה בשירות הניתן לציבור בבית המשפט שלערעור (ראו ע"פ 8338/09 **כדר נ' מדינת ישראל** (31.01.2010)). בהקשר זה, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את

משך האיחור, את ההצדקה הנטענת לאיחור, ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי.

15. אשר למשך האיחור בעניינו, גזר הדין ניתן ביום 21.07.2020. המועד החוקי להגשת הערעור, היה 06.09.2020. בפועל, הוגש הערעור ביום 07.9.2020, דהיינו מדובר באיחור של יום אחד בלבד בהגשת הערעור. המבקשים טענו כי האיחור נבע מ"היסח הדעת", טעות אנוש, אשר איננה נובעת מהזנחה או מזלזול מופגן בבית המשפט. בהקשר זה, נקבע בפסיקה כי, ככל שהאיחור בהגשת הבקשה ממושך יותר כך הנטל המוטל על המבקש לשכנע את בית המשפט כי יש מקום להיעתר לבקשה כבד יותר, לצד בחינת סיכויי הערעור והחשש לגרימת עיוות דין באם תידחה הבקשה (ראו בש"פ 1207/97 **חמידאן נ' מדינת ישראל** (10.06.1997)).

16. בעניינו, מבלי להקל ראש בחשיבות העמידה במועדים שנקצבו בחיקוק, מדובר באיחור של יום אחד בלבד, שמקורו בטעות אנוש, שלא בהכרח מעידה על זלזול במועדים או בבית המשפט.

17. לאמור יש להוסיף כי, בית המשפט יטה לבחון ביתר חיוב בקשות ארכה מטעם נאשמים, כדי לאפשר למי שהורשע בפלילים למצות את הליכי הערעור בעניינו. בהקשר זה, נאמר ב-בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.2006) "**רגישות זו נגזרת מהפוטנציאל הטמון בהליכים פליליים לפגיעה בחירות, בכבודו ובשמו הטוב של הנאשם**".

18. אשר לסיכויי הערעור, המבקשים משיגים על חומרת העונשים שהוטלו עליהם, תוך שהם מציינים את גילו של המבקש, מצבו המשפחתי והמצוקה הכלכלית, בה נתונה המשפחה בעת הזו, לצד המאמצים הרבים שהשקיע המבקש כדי להסיר את המחדלים. על המבקש הוטל עונש מאסר, בדרך של עבודות שירות לתקופה של 3 חודשים, שלטענתו, עלול להביא לקריסה הכלכלית של משפחתו. באיזון בין השיקולים השונים, ובפרט בשים לב למהות ההליך, הסנקציה הנלווית לו ומאפייני האיחור בהגשת הערעור, הכפ נוסה לטובת היענות לבקשה, על מנת שלא למנוע מהמבקשים את האפשרות למצות את הליכי הערעור, על ידי בחינת השיקולים שהביאו לגזירת עונשם, וזאת מבלי שהדבר יתפרש כהבעת עמדה באשר לסיכויי הערעור.

19. על כן, דין הבקשה להתקבל. המועד להגשת הערעור מוארך עד למועד בו הוגש בפועל.

דיון בערעור יערך ביום 3.11.20 בשעה 09:00.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים ותזמנם למועד שנקבע לדיון.

ניתנה היום, ד' תשרי תשפ"א, 22 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.